

Prof. dr hab. inż. Mieczysław Hering
CZŁONEK HONOROWY SEP, POLITECHNIKA WARSZAWSKA

Krótką historia Polskiego Komitetu Elektrotermii (PKEt)

Streszczenie: W artykule przedstawiono krótką historię Polskiego Komitetu Elektrotermii SEP. Szczególną uwagę poświęcono pierwszym latom działalności skupiając się na działalności międzynarodowej i organizacji przez Polskę kongresów w Warszawie i Krakowie.

A short history of the Polish Committee of Electroheat (PCEt)

Summary: A short history of the Polish Committee of Electroheat is presented in the paper. A special emphasis was put on the first years of its activity including the international collaboration and two Congresses organized in Warsaw and Cracow.

Polski Komitet Elektrotechnologii SEP jest kontynuatorem działalności Polskiego Komitetu Elektrotermii, który utworzony został 12 kwietnia 1957 r. w ramach Stowarzyszenia Elektryków Polskich, jako naukowy komitet narodowy z zadaniem współdziałania w rozwoju nauki i techniki z zakresu elektrotermii oraz dziedzin pokrewnych w kraju oraz utrzymywania w tym celu kontaktów międzynarodowych.

Inicjatorem jego powstania i pierwszym przewodniczącym był członek honorowy SEP prof. Bronisław Sochor (fot. 1), który w połowie lat 50-tych ubiegłego wieku nawiązał stosunki z działającą od 1936 r. Międzynarodową Unią Elektrotermii (UIE) z siedzibą w Paryżu. Organizacja ta miała ogromne zasługi w budowaniu podstaw integracji europejskiej, m.in. ze względów personalnych. Otóż inicjatorem powstania Międzynarodowego Biura ds. Elektrotermii, przekształconego wkrótce w UIE, był Holender prof. Henri Caspar Gelissen (fot. 2) – wiceprzewodniczący EURATOMU, powstałego równoległe z EWG, czyli dwóch instytucji, które były kamieniem milowym na drodze

do tej integracji. Henri Gelissen miał także ogromne zasługi w powstaniu BENELUXU, uważanego także za istotny czynnik poprzedzający powstanie UE, a był on przy tym wielkim przyjacielem Polski. Za zasługi dla niej udekorowany został przez prezydenta I. Mościckiego orderem Polonia Restituta (fot. 3). Otóż prof. B. Sochor gromadząc wokół siebie 17 elektrotermików reprezentujących naukę i przemysł nawiązał kontakt z prof. Gelissenem i za jego pośrednictwem doprowadził bezpośrednio po powołaniu PKEt do jego włączenia do UIE już na jesieni 1957 r. Uwidoczniło się to m.in. poprzez włączenie przedstawicieli PKEt do trzech Komitetów Studiów: Szkolnictwa, Laboratoriów i Badań (ERL), Podczzerwieni oraz Historii Elektrotermii.

Fot. 1. Prof. Bronisław Sochor

Fot. 2. Prof. Henri Gelissen

Fot. 3. Spotkanie holenderskich ministrów: rolnictwa Laurentiusa Deckersa (pierwszy z prawej) oraz przemysłu i handlu Henriego Gelissena (trzeci z prawej) z prezydentem RP Ignacym Mościckim (drugi z prawej) na Zamku Królewskim w obecności posła nadzwyczajnego i ministra pełnomocnego Holandii w Polsce Lambertusa Carstena (drugi z lewej) oraz posła nadzwyczajnego i ministra pełnomocnego Polski w Holandii Wacława Babińskiego (pierwszy z lewej). Data wydarzenia: 14.01.1936 r.

W pierwszym dziesięcioleciu (1957-1966) działalności, PKEt tworzy sprawnie działającą na terenie krajowym i międzynarodowym organizację społeczną elektrotermików polskich, wciąga do współpracy krajowe ośrodki dydaktyczne, naukowo-badawcze i zakłady produkcyjne. Liczba członków Komitetu z 17 osób – założycieli – wzrasta do 40.

Fot. 4. III Konferencja Elektrotermii, 20-22 września 1965 r., Gliwice. Przemawia prezes SEP T. Dryzek; za stołem prezydyjnym (w środku) prof. B. Sochor. W konferencji wziął udział m.in. ówczesny prezydent UIE dr F. Lücke

Fot. 5. III Konferencja Elektrotermii, 20-22 września 1965 r., Gliwice. Przemawia prof. B. Sochor ówczesny przewodniczący PKEt

Fot. 6. III Konferencja Elektrotermii, 20-22 września 1965 r., Gliwice. Wyróżnieni Złotymi Honorowymi Odznakami SEP: delegat generalny UIE M. Descarsin (z prawej) oraz przedstawiciele narodowych komitetów elektrotermii – dr C.L. Beuken z Holandii (w środku) oraz prof. R. Arsenijewiç z Jugosławii (z lewej)

Rozpoczyna się okres bardzo intensywnej działalności Komitetu, w ramach pięciu sekcji tematycznych. W 1957 r. odbywa się I Krajowa Konferencja Elektrotermii w Warszawie z udziałem 250 osób z kraju i zagranicy. Miejscem kolejnych dwóch, odbywających się co 4 lata, są Kraków i Gliwice (fot. 4-6). W międzyczasie organizowane są sympozja, narady, seminaria, wystawy, zebrania o charakterze plenarnym, także z udziałem gości zagranicznych.

W 1958 roku zaczyna ukazywać się dwumiesięcznik „Biuletyn PKEt – Elektrotermia” stanowiący dodatek do „Przeгляdu Elektrotechnicznego”. W 1959 r. Polska po raz pierwszy bierze udział w Międzynarodowym Kongresie Elektrotermii – najważniejszej imprezie naukowej organizowanej co 4 lata przez UIE. Tym razem jest to IV Kongres i odbywa się w Stresie (Włochy), a na 200 przyjętych referatów – po bardzo ostrej selekcji – 12 pochodzi z Polski. Przedstawiciele Polski biorą aktywny udział w kolejnych Kongresach UIE w V (1963 r., Wiesbaden) oraz w VI (1967 r., Brighton), gdzie Polska zgłasza gotowość i uzyskuje akceptację organizacji kolejnego VII Kongresu UIE w Warszawie, a prof. B. Sochor wybrany zostaje wiceprezydentem UIE. Jedenastu przedstawicieli PKEt powołanych zostaje do dziesięciu Komitetów Studiów UIE, a w tym do bardzo aktywnego – „Wielkości charakterystyczne urządzeń elektrotermicznych” (fot. 7-9).

Na wniosek PKEt w 1960 r. reaktywowano w ramach Międzynarodowej Komisji Elektrotechnicznej IEC (najstarsza międzynarodowa organizacja normalizacyjna) przedwojenną działalność 27. Komitetu Technicznego „Elektrotermia Przemysłowa”, ściśle współpracującą z UIE. Jej pierwszym przewodniczącym zostaje członek PKEt prof. M. Mazur. Jest to przez wiele lat jedyny Komitet prowadzony przez kraj członka tzw. „bloku wschodniego”. Do dziś prowadzony jest on przez Polskę pod kierunkiem członków PKEt.

Fot. 7. Członkowie Komitetu Studiów UIE „Wielkości charakterystyczne urządzeń elektrotermicznych” z udziałem przedstawicieli PKEt (T. Schwartz i M. Hering – w pierwszym rzędzie od lewej strony) podczas spotkania w Maastricht, 11-15 listopada 1968 r.; w środku w pierwszym rzędzie dr C.L. Beuken

Fot. 8. Prof. T. Schwartz podczas pobytu w Paryżu z okazji posiedzenia Komitetu Studiów UIE „Wielkości charakterystyczne urządzeń elektrotermicznych” (6-10 kwietnia 1970 r.)

Fot. 10. Część delegacji PKEt na VII Wszechzwiązkową Konferencję Komitetu Elektrotermii ZSRR w Tbilisi w 1968 r.; od lewej: inż. L. Wiśniowski, prof. T. Skrzypek, prof. A. Sala, tłumaczka, prof. B. Sochor, prof. J. Buć

Fot. 9. W przerwie posiedzenia Komitetu Studiów UIE „Wielkości charakterystyczne urządzeń elektrotermicznych” w Mediolanie, 15-18 czerwca 1981 r.; od lewej: M. Hering (przedstawiciel PKEt), E. Calamari (przedstawiciel Włoch), F. Ferre (przewodniczący CEI) oraz N. van Steenis (przewodniczący Komitetu Studiów)

Fot. 11. Prof. B. Sochor wręcza członkowi Holenderskiego Komitetu Elektrotermii A. Bovy'emu – zasłużonemu na polu współpracy z PKEt – upominek z okazji uzyskania stopnia doktora, Maastricht, 27.11.1969 r.; w środku: M. Hering – uczestnik odbywających się w tym czasie obrad II Międzynarodowego Kolokwium nt. „Modelu Beukena”

W drugim dziesięcioleciu (1967-1976) w działalności krajowej nasila się współpraca z Komitetem Nauki i Techniki, a później z Ministerstwem Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki, Ministerstwem Przemysłu Ciężkiego, Państwowym Inspektoratem Gospodarki Paliwowo-Energetycznej, zjednoczeniami przemysłowymi oraz z NOT, SITPH i SIMP. Nawiązywane są liczne kontakty międzynarodowe zarówno na zachodzie, jak i na wschodzie (fot. 10).

Na wniosek PKEt w Izbie Rzecznawców SEP utworzony zostaje dział 17: Elektrotermia Przemysłowa, który funkcjonuje do dnia dzisiejszego, a którym zawsze kierowali i kierują członkowie PKEt. W 1969 r. w Łodzi zorganizowana zostaje IV Krajowa Konferencja Elektrotermii (311 uczestników krajowych i 54 zagranicznych) oraz dziewięć innych konferencji, sympozjów i narad o charakterze monotematycznym. Z kolei przedstawiciele PKEt są zapraszani do udziału w konferencjach, sympozjach i kolokwium za granicą (fot. 11 - 13).

Fot. 12. II Międzynarodowe Kolokwium nt. „Modelu Beukena”, 26-28 listopada 1969 r., Maastricht; na tarasie Laboratorium Elektrotermii w gmachu NV PLEM profesorowie: B. Sochor oraz T. Schwartz

Fot. 13. Uczestnicy II Międzynarodowego Kolokwium nt. „Modelu Beukena”, 26-28 listopada 1969 r., Maastricht; przed wejściem do gmachu obrad NV PLEM z udziałem czterech przedstawicieli PKEt: B. Sochora, T. Schwartza, L. Michalskiego, M. Heringa

Najważniejszym jednak wydarzeniem w drugim dziesięcioleciu jest VII Międzynarodowy Kongres Elektrotermii w Warszawie. Obrady odbywają się w Pałacu Kultury i Nauki z posiedzeniami plenarnymi w Sali Kongresowej. W Kongresie biorą udział 794 osoby z 25 krajów, w tym 223 z Polski (fot. 14 - 15). Imprezie towarzyszą: zebrania Komitetu Dyrekcyjnego UIE (fot. 16), wystawy publikacji i urządzeń elektrotermicznych, projekcje filmów technicznych, wycieczki do zakładów przemysłowych. Kongres organizacyjnie bezpośrednio wspiera jeden z wicepremierów, a bierze w nim udział m.in. prof. H. Gelissen, który w symbolicznym geście przekazuje prof. B. Sochorowi przyznany mu przed wojną przez prezydenta I. Mościckiego Order Polonia Restituta. Za działalność w UIE prof. B. Sochor otrzymuje „La Medaille d'Honneur”. VII Kongres w drugim dziesięcioleciu istnienia PKEt jest bezsprzecznie najważniejszym sprawdzianem jego umiejętności organizacyjnych i powoduje wyraźne zwiększenie zainteresowania kra-

jowych środowisk naukowych i technicznych elektrotermią. Bezpośrednio po Kongresie prof. B. Sochor wybrany zostaje prezydentem UIE. Aktywność polskiego środowiska elektrotermicznego jest dobrze postrzegana, co m.in. uwydatnia się liczbą przyjętych referatów na kolejny VIII Międzynarodowy Kongres Elektrotermii w Liège w r. 1976 oraz zaangażowaniem przedstawicieli PKEt do prowadzenia obrad (fot. 17 - 18).

W 1973 r. WNT wydaje Księgę VII Kongresu, zawierającą na 1230 stronach pełne teksty 244 referatów, przebieg dyskusji nad nimi, przemówienia, raporty z działalności Komitetów Studiów i Grup Roboczych UIE oraz inne materiały kongresowe. Wnioski z Kongresu przekazane zostają w formie memoriałów PKEt wszystkim zainteresowanym resortom. W 1974 r. ukazuje się wielka monografia wydana przez UIE „Elektrowärme – Theorie und Praxis” przygotowana z udziałem autorów polskich. Pod koniec 1976 r. liczba członków PKEt wzrasta do 60 osób.

Fot. 14. Honorowy przewodniczący UIE prof. H. Gelissen w rozmowie z prezesem SEP T. Dryzkiem podczas VII Międzynarodowego Kongresu Elektrotermii w Warszawie, 18-22 września 1972 r.

Fot. 15. Prezydent UIE prof. B. Sochor (z lewej) podczas spotkania z C.L. Beukenem (pośrodku) na VII Międzynarodowym Kongresie Elektrotermii w Warszawie; druga osoba z prawej – żona C.L. Beukena

Fot. 16. Prof. H. Gelissen obok T. Dryzka prezesa SEP (pośrodku) podczas posiedzenia władz UIE w trakcie trwania VII Międzynarodowego Kongresu Elektrotermii w Warszawie, 1972 r.

Fot. 17. VIII Międzynarodowy Kongres Elektrotermii, 11-15 października 1976 r., Liège; w środku: prowadzący obrady sekcji „Nagrzewanie i obróbka cieplna metali” N.C. van Steenis z Holandii oraz jej generalny sprawozdawca M. Hering, przewodniczący PKEt

Fot. 18. VIII Międzynarodowy Kongres Elektrotermii w Liège; w kuluarach Kongresu, z lewej: wieloletni sekretarz techniczny PKEt, wielce zasłużony dla Komitetu inż. L. Wiśniowski oraz M. Hering – ówczesny przewodniczący PKEt

W trzecim dziesięcioleciu (1977-1986) utrzymywana jest współpraca z zainteresowanymi resortami i zjednoczeniami, które w okresie do 1983 r. ulegają częstym przekształceniom. W 1977 r. zorganizowana zostaje V Krajowa Konferencja Elektrotermii w Katowicach, a 3 lata później VI w Lublinie i Stalowej Woli (fot. 19). Nawiązana zostaje współpraca z Centralną Sekcją Elektrotermii Hutniczej (CSEH), powołaną w strukturze Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Hutniczego (SITPH) w 1978 r., przekształconą 3 lata później w Komitet Elektrotermii Hutniczej (KEH). Jest to w pewnym stopniu także konsekwencja dużego rozwoju polskiego elektrostalownictwa. Na wniosek PKEt reaktywowana zostaje Sekcja Elektrotermii w Komitecie Elektrotechniki PAN, której działalność została przerwana w 1970 r. po śmierci jej przewodniczącego prof. T. Schwartza i od tej pory Sekcja i Komitet Elektrotermii ściśle współpracują. W tym dziesięcioleciu Komitet organizuje jeszcze pięć narad, konferencji, zebrań naukowych, a w tym w Łodzi jedną międzynarodową „Nauczanie i badania w elektrotermii” z udziałem przedstawicieli uczelni wyższych z 8 krajów oraz członków Komitetu Studiów

UIE – ERL. Członkowie PKEt uczestniczą w pracach dziesięciu Komitetów Studiów i Grup Roboczych; dwa ze swoich posiedzeń roboczych odbywają na terenie Polski.

Przedstawiciele PKEt uczestniczą w pięciu światowych konferencjach w Moskwie, Bukareszcie, Nowosybirsku, Miskolcu przedstawiając łącznie 20 referatów oraz w IX Kongresie Elektrotermii w Cannes (7 referatów). Prof. L. Michalski jest członkiem Komisji referatowej tego Kongresu. Ponadto prof. M. Hering i prof. L. Michalski pełnią funkcje sprawozdawców generalnych (fot. 20), a prof. M. Hering i prof. T. Skrzypek – przewodniczących obrad sekcyjnych. Komitet organizuje w 1979 r. wysoko oceniony przez UIE pobyt szkoleniowy dla 19 młodych elektrotermików i energetyków z krajów zachodnich w Polsce. PKEt aktywnie współdziała w przygotowywanym przez SEP w 1981 r. „Raportcie o stanie polskiej elektryki”. Z chwilą wprowadzenia stanu wojennego w 1981 r. działalność Komitetu ulega zawężeniu. W zakresie współpracy międzynarodowej utrzymywane są wyłącznie kontakty z UIE. Zacieśnia się współpraca PKEt-KEH, czemu sprzyja w dużej mierze wspólna specjalizacja zawodowa członków obu organizacji oraz fakt, że członkostwo w UIE posiadać może tylko jedna krajowa organizacja. Fakt powstania KEH wynikał zresztą z faktu, że było to stowarzyszenie branżowe, co w wielu przypadkach eliminowało możliwość członkostwa w strukturach SEP. Oczywiście obecnie czynnik ten nie ma znaczenia. 17 listopada 1983 r. dochodzi do połączenia obu Komitetów dzięki podpisaniu porozumienia pomiędzy SEP i SITPH o funkcjonowaniu PKEt w obu stowarzyszeniach pod postacią dwóch oddziałów: warszawskiego i katowickiego ze wspólnym prezydium i wspólną przynależnością do UIE. Pierwszym przewodniczącym PKEt SEP i SITPH wybrany zostaje prof. M. Hering. W międzyczasie CSEH i KEH organizują trzy konferencje krajowe poświęcone problematyce elektrotermii hutniczej.

Fot. 19. VI Krajowa Konferencja Elektrotermii PKEt „Optymalizacja w elektrostalowniach” w Lublinie i Stalowej Woli, 10-12 kwietnia 1980 r.; przemawia prof. T. Skrzypek, po prawej: prof. E. Horoszko

Fot. 20. IX Międzynarodowy Kongres Elektrotermii, 20-24 października 1980 r., Cannes; Prezydium obrad sekcji „Nagrzewanie indukcyjne – badania”: M. Hering – generalny sprawozdawca, wiceprzewodniczący PKEt, Y. Sundberg (Szwecja) – przewodniczący sekcji, M. Heurtin (Francja) – jej sekretarz

Fot. 21. Konferencja z okazji 30-lecia PKEt „Stan i perspektywy rozwoju elektrotermii w Polsce”, 24-25 listopada 1987 r., Jadwisin k. Warszawy; na mównicy dr A. Bovy z Holandii, po prawej – prof. Cz. Sajdak

Fot. 22. Konferencja z okazji 30-lecia PKEt „Stan i perspektywy rozwoju elektrotermii w Polsce”, 24-25 listopada 1987 r., Jadwisin k. Warszawy; od prawej: dr A. Bovy z Holandii udekorowany Złotą Honorową Odznaką SEP, prof. Cz. Sajdak – wiceprzewodniczący PKEt, J. Raszewski – sekretarz generalny SEP

Czwarte dziesięciolecie (1987-1996) rozpoczyna sesja naukowa „Stan i perspektywy rozwojowe elektrotermii w Polsce” (fot. 21 - 22) oraz III Konferencja Elektrotermii Hutniczej „Urządzenia i technologie elektrotermiczne” w Szczurku. Z czasem obserwuje się istotne przesunięcie w tematyce organizowanych konferencji z nowymi akcentami na obszarach modelowania, symulacji, diagnostyki. W 1991 r. w Łodzi odbywa się seminarium międzynarodowe „Przenoszenie ciepła w elektrotermii”. W roku 1992 w Hołnach Mejera k. Sejny odbywa się pierwsze z cyklu sympozjów „Symulacja, pomiary i diagnostyka w elektrotermii”. Następne mają miejsce w latach 1993 i 1994. Zorganizowany zostaje cykl 8 konferencji „Badania naukowe w elektrotermii” (1986, 1987, 1988, 1989, 1993, 1994, 1997, 2000) z udziałem gości zagranicznych. Niewątpliwie w znacznym stopniu to przesunięcie punktu ciężkości w tematyce konferencyjnej odzwierciedla zainteresowania członków PKEt, w którym zaczynają przeważać specjaliści nie powiązani z przemysłem. Jest to zresztą tendencja charakterystyczna nie tylko dla tego obszaru aktywności inżynierskiej. Świadczy to niewątpliwie o powstaniu w kraju znaczącego środowiska przygotowanego do prowadzenia poważnych badań naukowych, ale także o trudnościach we włączeniu do współpracy w ramach PKEt praktyków. Niewątpliwie wpływ na strukturę personalną PKEt oraz kształtowanie punktów ciężkości w jego działalności mają przemiany społeczno-gospodarcze w kraju.

W roku 1984 w Sztokholmie podczas X Międzynarodowego Kongresu Elektrotermii (1000 uczestników z 30 krajów) polscy elektrotermicy przedstawiają 9 referatów. Podczas Kongresu ze względów finansowych (rok po stanie wojennym i jego skutki gospodarcze) zmieniona zostaje formuła przynależności PKEt do UIE z członkostwa zwyczajnego na tytularne. W późniejszym czasie przywrócone zostanie członkostwo zwyczajne. Międzynarodowa Unia Elektrotermii 14 września 1994 r. zmienia swą nazwę na Międzynarodową Unię Zastosowań Elektrotechniki zachowując dotychczasowy skrót UIE. W konsekwencji tej decyzji, począwszy od 1996 roku, Międzynarodowy Kongres Elektrotermii przekształca się w Międzynarodowy Kongres Unii Zastosowań Elektrotechniki. XIII edycja tej imprezy odbywa się już po nową nazwą w Birmingham.

W piątym dziesięcioleciu (1997-2006), w 1998 roku, przewodniczącym PKEt SEP i SITPH zostaje wybrany prof. M. Wciślik z Politechniki Świętokrzyskiej. Jest on inicjatorem działań mających na celu zorganizowanie w Polsce dwóch dużych konferencji międzynarodowych, a mianowicie „9th European Electric Steelmaking Conference” oraz „The XVI UIE International Congress on Electricity Application in Modern World”.

Od 2000 roku rozpoczyna naprzemiennie organizowanie konferencji przez środowisko elektrotermików kieleckich i łódzkich. I tak: w 2000 i 2002 roku konferencje "Modelowanie i sterowanie procesów elektrotermicznych" organizowane są w Ameliówce przez Politechnikę Świętokrzyską. Natomiast w latach 2001, 2003, 2006 organizowane są konferencje z cyklu „Generowanie i wymiana ciepła w urządzeniach elektrycznych” przez środowisko elektrotermików łódzkich.

Członek PKEt prof. Jerzy Barglik uczestniczy w Międzynarodowym Kongresie UIE w Durbanie, gdzie podjęta zostaje decyzja o powierzeniu w 2008 r. XVI Kongresu UIE Polsce. Środowisko elektrotermików polskich po raz drugi przystępuje do organizacji tej najważniejszej międzynarodowej imprezy, w której dominuje tematyka elektrotermiczna.

W szóstym dziesięcioleciu (2007-2016) materializują się zainicjowane przez prof. M. Wciślika starania o organizację dwóch dużych międzynarodowych konferencji w Polsce. W 2008 r. w Krakowie odbywają się „9th European Electric Steelmaking Conference”, której organizacją kieruje prof. M. Karbowniczek z SITPH oraz XVI Międzynarodowy Kongres UIE pod hasłem „Electricity Application in Modern World”, którego przygotowaniem z ramienia SEP kieruje prof. J. Barglik. W tej drugiej imprezie uczestniczy 120 osób z 17 krajów. Zakres tematyczny Kongresu obejmuje, oprócz problematyki elektrotermicznej, także zagadnienia jakości energii i bezpieczeństwa w elektryce. W jego organizacji obok SEP uczestniczy Akademia Górniczo-Hutnicza oraz Politechnika Śląska. Konferencja objęta jest patronatem honorowym wicepremiera, Ministra Gospodarki Waldemara Pawlaka i Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego Barbary Kudryckiej. Dominującym tematem są zagadnienia nagrzewania indukcyjnego poruszone w kilkudziesięciu referatach. Mowa jest między innymi o nowoczesnych technologiach nagrzewania indukcyjnego w zastosowaniu do obróbki plastycznej, obróbki cieplnej i topienia metali, metodach modelowania komputerowego i obliczania podstawowych parametrów urządzeń elektrotermicznych. Odbywa się osobna sesja poświęcona zagadnieniom bezpieczeństwa w elektryce.

Znaczącym dziełem opracowanym w tych latach, przy zasadniczym udziale członków PKEt jest Część 841: *Elektrotermia Przemysłowa Międzynarodowego Słownika Terminologicznego*. Pracami międzynarodowego zespołu autorów kieruje prof. M. Hering i za pracę tę uhonorowany zostaje – jako pierwszy Polak – odznaczeniem i nagrodą Międzynarodowej Komisji Elektrotechnicznej IEC „1906 AWARD”. Słownik od 2010 r. staje się obowiązującą normą IEC (PN-IEC 60050-841).

W roku 2010 przewodniczącym PKEt zostaje prof. J. Zgraja z Politechniki Łódzkiej. W rezultacie powstawania przesłanek do objęcia działalnością szerszego obszaru elektryki oraz dziedzin z nią powiązanych, a także przystosowania się do zmian mających miejsce w UIE, Polski Komitet Elektrotermii SEP i SITPH przekształca się w Polski Komitet Elektrotechnologii, który kontynuuje działalność w ramach SEP. W dużym stopniu jest to wynikiem nie tylko olbrzymich zmian w stanie techniki, lecz także konsekwencją zmian strukturalno-własnościowych w gospodarce, a także zmian w funkcjonowaniu organizacji inżynierskich.

W bieżącym dziesięcioleciu, PKEt współuczestniczy pod patronatem Komitetu Elektrotechniki PAN w organizacji cyklu trzech konferencji „Problemy cieplne w elektrotechnice i elektrotechnologii”, które odbywają się w latach 2012, 2013 i 2015 w Konopnicy w połączeniu z warsztatami doktoranckimi oraz w poprzedzającej ten cykl konferencji „Generowanie i wymiana ciepła w urządzeniach elektrycznych”, która ma miejsce w Łodzi w 2009 r. i połączona jest z obchodami „Roku prof. Bronisława Sochora” ustanowionego przez SEP oraz ZG PTETiS. Podczas tej konferencji prof. K. Januszkiewicz przedstawia referat: „Profesor Bronisław Sochor – twórca łódzkiej szkoły naukowej elektrotermii”, a prof. M. Hering: „Bronisław Sochor – działalność międzynarodowa”.

W latach 2007, 2010 i 2014 środowisko kieleckie PKEt współorganizuje trzy dalsze konferencje pn. „Modelowanie i sterowanie procesów elektrotermicznych” w Ameliówce k. Kielc. Do uczestnictwa w konferencjach i do środowiska włączają się pracownicy z Centrum Laserowego Politechniki Świętokrzyskiej oraz pracownicy Politechniki Lubelskiej.

Członkowie PKEt pełnili wiele odpowiedzialnych funkcji w Stowarzyszeniu Elektryków Polskich. Prof. Bronisław Sochor był członkiem Głównej Komisji Rewizyjnej SEP, prof. Jerzy Barglik przez dwie kolejne kadencje (w latach 2006-2010 i 2010-2014) był prezesem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, prof. Mieczysław Hering był w latach 2002-2006 członkiem Zarządu Głównego SEP, w latach 2007-2015 reprezentował SEP w Radzie Normalizacyjnej przy PKN oraz przez kilkadziesiąt lat przewodniczył Komisji Konkursu im. prof. Mieczysława Pożaryskiego na najlepszy artykuł opublikowany w prasie stowarzyszeniowej. Sekretariat 27. Komitetu Technicznego Międzynarodowej Komisji Elektrotechnicznej IEC „Elektrotermia Przemysłowa” prowadzony jest nadal przez Polskę, a kierują nim członkowie PKEt: prof. Tadeusz Skoczkowski w latach 1994-2010, a od roku 2010 dr Piotr Ostrowski.